

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Magdalena Górską

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Śródmieścia

Krzysztofa Łysiaka

sprawy karnej z oskarżenia publicznego:

K. J.

ur. (...) we W.

syna M. i T. zd. (...)

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

I. w dniu 14 października 2012 roku we W. zmuszał funkcjonariuszy policji sierż. J. W. i post. M. K. do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania osoby, w ten sposób, że machał rękoma, wyszarpywał się, uderzał głową w szybę radiowozu, a nadto uderzył pięścią w tył głowy sierż. J. W. naruszając jej nietykalność cielesną

- tj. przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w tym samym miejscu, czasie i okolicznościach jak w pkt I znieważył słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe funkcjonariusza Policji sierż. J. W., podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych

- tj. przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

III. w tym samym miejscu, czasie i okolicznościach jak w pkt I i II znieważył słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe funkcjonariusza Policji post. M. K., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych

- tj. przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **K. J.** za winnego zarzuconego jemu czynu, opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, przyjmując, iż naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariuszy nastąpiło w związku i podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych tj. przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **K. J.** za winnego zarzuconego jemu czynu, opisanego w pkt II części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznaje oskarżonego **K. J.** za winnego zarzuconego jemu czynu, opisanego w pkt III części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu w pkt od I do III części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniach od 14 do 15 października 2012 roku;

VII. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. O. kwotę 664,20 złotych z VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, w tym od opłaty.

Sygn. akt II K 830/13

(...)

W toku postępowania sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

Dnia 14 października 2012r. w godzinach wieczornych, funkcjonariusze Policji: J. W. i M. K. pełnili służbę patrolową w okolicy ul. (...)we W..

(Dowód: zeznania świadka J. W. – k. 4, 96, zeznania świadka M. K. – k.

20, 97).

Około godz. 20.30 funkcjonariusze zauważyli mężczyznę, który szedł środkiem jezdni, powodując gwałtowne hamowanie jadących pojazdów. Podjęli wówczas interwencję i wylegitymowali mężczyznę, którym okazał się być K. J., który wcześniej spożywał alkohol.

(Dowód: zeznania świadka J. W. – k. 4, 96, zeznania świadka M. K. – k.

20, 96 – 97).

W związku z zagrożeniem w ruchu drogowym, jakie powodował K. J., Policjanci nałożyli na niego mandat w kwocie 100 zł, a mężczyzna zadeklarował jego przyjęcie. Po podaniu mu jednak bloczka celem złożenia podpisu, K. J., który do tego czasu zachowywał się spokojnie, odrzucił bloczek, stwierdzając, że mandatu nie przyjmuje. Zaczął też wymachiwać rękoma, zwracać się do interweniujących słowami: „wy kurwy, psy jebane”, a nadto do J. W.: „ruda jebana dziwko”.

W związku z tym, funkcjonariusze podjęli decyzję o zatrzymaniu K. J., który zaczął wtedy szarpać interweniujących, a nadto, J. W. uderzył w tył głowy.

(Dowód: zeznania świadka J. W. – k. 4, 96, zeznania świadka M. K. – k.

20, 96 – 97).

Po umieszczeniu w radiowozie, K. J. w dalszym ciągu usiłował się z niego uwolnić: uderzał głową w szybę i kopał

(Dowód: zeznania świadka J. W. – k. 4, 96, zeznania świadka M. K. – k.

20, 97).

W czasie zdarzenia K. J. nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

(Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k. 54 – 57).

Oskarżony K. J. to czterdziestodwuletni rozwiedziony mężczyzna, ojciec czworga dzieci, z którymi troje jest pełnoletnich.

K. J. uzyskał wykształcenie średnie i jest technikiem budowy dróg i mostów. Aktualnie jest bezrobotny i utrzymuje się z prac dorywczych, z których dochód szacuje na około 300 zł.

Oskarżony – zgodnie z własnym oświadczeniem, był w przeszłości leczony psychiatrycznie i neurologicznie oraz odwykowo. Nie był, natomiast, w przeszłości karany.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 7, 47 – 48, KRK – k. 9, dane osobopoznawcze

– k. 15, 34).

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony początkowo twierdził, że nie pamięta przebiegu zdarzenia, gdyż był pod wpływem alkoholu. W następnych zaś wyjaśnieniach przeprosił za swoje zachowanie.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o szczere zeznania J. W. (k. 4, 96), jakie złożyła w postępowaniu przygotowawczym, następnego dnia po zdarzeniu. Wskazała ona wtedy dokładnie przyczyny i przebieg interwencji jaką wraz z M. K. podjęła w stosunku do K. J.. Świadek opisała też dokładnie zachowanie oskarżonego, wskazując, iż gdy podjęto decyzję o jego zatrzymaniu, usiłował on to uniemożliwić: wymachiwał rękoma, szarpał się z nimi, a nadto, uderzył ją pięścią w głowę. Zacytowała też słowa wypowiedziane zarówno pod adresem obojga: jej i interweniującego M. K., jak też wobec niej samej. Jak wskazała J. W., oskarżony został umieszczony w K.W. celem wykonania czynności po wytrzeźwieniu.

Wiarygodności jej relacji nie poddaje w wątpliwość, zdaniem Sądu, fakt, iż mimo, że w toku rozprawy głównej świadek podtrzymała odczytane jej relacje (k. 96) i ogólnie je rozwinęła, nie pamiętała szczegółów dotyczących nietrzeźwości oskarżonego. Podkreślić tu, bowiem, należy znaczny wpływ czasu od zdarzenia, na który powoływała się J. K., jak też, iż upojenie alkoholowe oskarżonego nie było bezpośrednią przyczyną podejmowanej przez funkcjonariuszy interwencji.

Zeznania J. W. potwierdził M. K. (k. 20, 96 – 97). – Także i on podał zbieżne z powyższymi okoliczności interwencji i opisał zachowanie oskarżonego podczas zdarzenia. Podkreślił, że K. J. szarpał się z nimi, a podczas tej szarpaniny uderzył J. W. pięścią w tył głowy. Zaprzeczył jednocześnie, by uderzenie to mogło mieć charakter przypadkowy, mimo, że, jak podawał świadek, przebieg zajścia miał charakter dynamiczny. Przytoczył też wykrzykiwane przez oskarżonego obelżywe słowa, kierowane zarówno do nich obojga, jak też do samej J. W..

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd nie posłużył się wyjaśnieniami oskarżonego (k. 8, 48 – 49, 96), który, jak twierdził, nie pamiętał zdarzenia. Na uwagę zasługuje jednak, okoliczność, że K. J. wyraził skruchę. – Z jego relacji, natomiast, nie wynikają żadne elementy konstytuujące przebieg zdarzenia.

W toku postępowania w sprawie, Sąd wykorzystał również obiektywną i wewnętrznie spójną opinię sądowo – psychiatryczną o oskarżonym (k. 54 – 57), z której wynika, że w czasie czynu nie miał on z przyczyn chorobowych zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Jak jednoznacznie wskazały biegłe, K. J. podczas zdarzenia bowiem, znajdował się w stanie „prostego” upicia alkoholowego, a znał wpływ alkoholu na swój organizm.

Opinia powyższa sporządzona była zarówno w oparciu o informacje podane przez oskarżonego (m. in. dotyczące leczenia odwykowego), jak i dane z akt sprawy, w związku z czym, uznano ją za całościową i zupełną.

Wykorzystano również sporządzone przez uprawnione podmioty karty karne oskarżonego (k. 9, 34), wskazujące na jego uprzednią niekaralność, jak też jego dane osobopoznawcze (k. 15), umożliwiające weryfikację podanych przez niego szczegółów dotyczących jego stanu rodzinnego i majątkowego.

Mając to na względzie, Sąd uznał K. J. za winnego tego, że w dniu 14 października 2012 roku we W. zmuszał funkcjonariuszy policji sierż. J. W. i post. M. K. do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania osoby, w ten sposób, że machał rękoma, wyszarpywał się, uderzał głową w szybę radiowozu, a nadto uderzył pięścią w tył głowy sierż. J. W. naruszając jej nietykalność cielesną.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności relacji interweniujących Policjantów wynika, bowiem, że podjęli oni wobec K. J. interwencję i zdecydowali o jego zatrzymaniu, K. J., natomiast, stosując przemoc w postaci wrywania, szarpania oraz uderzenia J. W. w tył głowy, czym jednocześnie naruszył nietykalność cielesną, dążył do zaniechania jego zatrzymania. Zachowania oskarżonego, kontynuowane było w radiowozie, gdzie także wymachiwał rękoma i uderzał głową o szyby.

Nie ulega, zatem, wątpliwości, że K. J. dopuścił się czynu z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W toku postępowania ustalono też, że oskarżony - w tym samym miejscu, czasie i okolicznościach jak poprzednio znieważył słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe funkcjonariusza Policji post. M. K., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych

Z uznanych przez Sąd za wiarygodne relacji M. K. i J. W., bowiem, wynika, iż to właśnie popełnione wcześniej wykroczenie i czynności Policjantów z tym związane były powodem interwencji w postaci wylegitymowania K. J. i wystawienia mu mandatu, co wywołało u niego agresję słowną. Oskarżony wykrzykiwał wtedy do M. K., „wy kurwy psy jebane”, czym wyraził pogardę dla godności funkcjonariusza, ubliżał mu i obrażał go, a zatem - znieważył.

W związku z tym, oskarżonego uznano też za winnego czynu z art. 226 § 1 k.k.

Podobnie, K. J. uznano za winnego tego, że w tym samym miejscu, czasie i okolicznościach jak poprzednio znieważył słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe funkcjonariusza Policji sierż. J. W., podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych.

Ponownie, powołać się tu należy na relacje obojga interweniujących Policjantów, z których wynika, że K. J. także i do J. W. - w związku z podjętymi wobec niego czynnościami z uwagi na popełnione wcześniej czyny wykrzykiwał także do J. W. słowa „wy kurwy psy jebane”, a nadto „ruda jebana dziwko”, czym wyraził pogardę dla godności funkcjonariuszki, ubliżał jej i obrażał, a zatem - znieważył.

W związku z tym, oskarżonego uznano też za winnego czynu z art. 226 § 1 k.k.

W związku z powyższym, za pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów Sąd wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Uznał, bowiem, iż sankcja ta będzie współmierna do winy K. J. i społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Ta ostatnia, tymczasem, wyraża się w rodzaju i charakterze naruszonego dobra, którym w niniejszym przypadku jest prawidłowość funkcjonowania (działalność) organów państwowych wymienionych w dyspozycji art. 224 § 1 i 2, które powinny wykonywać swoje ustawowe zadania w sposób wolny od nacisku, jak też nietykalność funkcjonariusza publicznego i powaga reprezentowanego przez niego urzędu, oraz ich działanie wolne od nacisku.

Zważono także na przyczynę interwencji, rodzaj wykonywanych przez oskarżonego czynności, i ich natężenie. Zwrócono również uwagę na jego uprzednią niekaralność.

Wymierzając karę Sąd wziął również pod uwagę jej cele indywidualnoprewencyjne, wyrażające się w tym, by podziałała „odstraszająco”, a w związku z tym, by oskarżony nie powrócił do przestępstwa. Sąd rozważył też cele ogólnoprewencyjne wymierzonej sankcji, wyrażające się w uświadomieniu osobom ze środowiska K. J. konieczności poszanowania godności funkcjonariuszy Policji, jako przedstawicieli władzy państwowej.

Za drugie z przypisanych oskarżonemu przestępstw, natomiast, wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Także i tą karę Sąd uznał za adekwatną do winy oskarżonego i społecznej szkodliwości tego zachowania. – Tym razem, Sąd poddał analizie naruszone przez oskarżonego dobro prawnie chronione dyspozycją tego przepisu - prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych oraz godność funkcjonariusza publicznego. Zwrócić należy w tym momencie uwagę, iż naruszony przez oskarżonego przepis poprzez zapewnienie poszanowania dla funkcjonariuszy publicznych, pełniących obowiązki służbowe stoi na straży prawidłowego funkcjonowania wskazanych powyżej instytucji.

Sąd zwrócił też uwagę na okoliczności opisywanego powyżej zachowania oskarżonego, w szczególności, że K. J. spożywał wcześniej alkohol.

Także i tym razem zwrócono uwagę na uprzednią niekaralność K. J., i możliwość realizacji w wyniku wymierzenia takiej kary celów prewencji indywidualnej i ogólnej.

Takimi też względami Sąd kierował się wymierzając oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za trzeci z przypisanych mu czynów.

Mając na uwadze, że oskarżony dopuścił się powyższych czynów zanim zapadł wyrok co do któregośkolwiek z nich, Sąd wymierzył mu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności. Zwrócono, bowiem, uwagę, iż K. J. czynów, za które został skazany niniejszym wyrokiem dopuścił się działając przeciwko różnym dobrom prawnym: prawidłowości funkcjonowania organów państwowych wymienionych w dyspozycji art. 224 § 1 i 2 k.k., nietykalności i godności funkcjonariusza publicznego oraz powadze reprezentowanego przez niego urzędu, a nadto również prawidłowemu funkcjonowaniu instytucji państwowych. Zwrócono jednak uwagę na bliskość czasową popełnionych przez niego czynów, oraz tożsamą motywację, w związku z czym, wymierzając karę łączną posłużono się zasadą absorpcji kar jednostkowych (tak też wyr. S.A. w Krakowie z dnia 7.03.1991, II Akr 15/91, KZS 1991/3/12, wyr. S.A. w Krakowie z dnia 2.07.1992r., II Akr 117/92, KZS 1992/3-9/50).

Zauważając, jednak, że w stosunku do oskarżonego, który nie był wcześniej karany, zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwalająca na odbywanie przez niego kary w warunkach wolnościowych, Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej na okres 2 lat próby.

W związku, zaś, z faktem, że K. J. był w sprawie zatrzymany, Sąd zaliczył ten okres na poczet wymierzonej mu kary łącznej.

Z uwagi, natomiast, na fakt, że oskarżony w toku postępowania korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, Sąd – na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. 2002 Nr 123, poz. 1058) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002, Nr 163, poz. 1348), zasądził na rzecz adw. K. O. kwotę 664,20 złotych (z VAT) tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Mając, zaś, na względzie, skomplikowaną sytuację majątkową oskarżonego, który nie posiada stałego zatrudnienia i utrzymuje się z prac dorywczych, Sąd zwolnił go od kosztów sądowych, w tym od opłaty, których pokrycie naraził by go mogło na nadmierny uszczerbek dla jego utrzymania.